

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681592816/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Nu kommer jeg høit – nu bliver jeg hængt
Maaskee min Kjæreste seer herpaa,
Hun er her med Manden og alle de Smaae.
At see hvor Tyven kan dingle!

Den dunkle Nat bragte os da et Eventyr, eller rettere, en comisk Scene, kun Skade, at den var mere dramatisk end episk, og altsaa ikke saa godt lader sig fortælle, som udføre. Udenfor en af de smukke to Eragers Gæstgivergaarde, med riflede Piller i Muren og smukke Façader, man finder paa Veien mellem *Berlin* og *Hamborg*, holdt vi stille for at skifte Heste. Vi steg alle, paa Gouvernanten og hendes Skjøddehund nær, ud af Vognen, for at vederqvæge os i den pyntelige Gæstestue. Den gamle Dame faldt imidlertid i Sovn, drømte maaskee om sin grønne Ungdom, da ogsaa hun var en Rose, thi enhver Hyben har jo været denne Blomst. Endelig vaagner hun, der ere ingen uden hun og Hunden i Vognen, hun stirrer ud, alt er mørkt og dødsstille, intet Lys skinner gennem Vinduene paa Gaarden. Hestene er spændt fra Vognen, ingen Mennesker ere herude, hun udstøder et Skrig, man er reist bort og har glemt hende, midt i det preussiske Sand, ene sidder hun her midt paa Landeveien, i den mørke Nat!

Vi vare alle inde i Gæsteværelset der vendte ud til den modsatte Side af Huset, der var ikke bleven spændt for endnu, eftersom vi skulde hvile her endnu nogle Minuter; vi hørte Skriget og før nu alle ud af Huset for at hjælpe, vi styrtede til Karreten, rev Døren op, men nu blev hendes Skræk større, thi hun troede at det var nogen, der vilde overfalde hende. Hun skreg, Hunden gjøede, og vi raabte hverandre i Munden, for at faae en Forklaring, som det da ikke blev saa meget let at erholde.

Snart rullede vi igjen afsted! – De preussiske Veie ere herlige, det er, som kjørte man paa et Stuegulv, men Egnen – – jeg troer man, i en geometrisk Proportion bedst, kan gjøre den tydelig.

De preussiske Veie forholde sig til Egnen her, som Egnen mellem *Hamborg* og *Lübeck*, til Veien der. Det er rigtignok haardt sagt, men det er ogsaa haardt at maatte see saa meget Sand, og ikke mindre, at kjøre mellem *Hamborg* og *Lübeck*.

Endelig kom vi da til *Mechlenburgs* Grændse! Landet her er en smilende Oase, midt i Ørkenen. Her saae vi atter ordentlige Træer, Ege